

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 3 (59)

21—27 студзеня 1994 г.

Кошт 100 рублёў

Міністры сустрэліся ў Горадні

12 студзеня ў Горадні адбылася рабочая сустрэча міністра Абароны Беларусі генэрал-палкоўніка Казлоўскага з міністрам Нацыянальнай абароны Польшчы віцэ-адміралам Пятром Каладзейчыкам. Перамовы адбываліся за зачыненымі дзвярыма,

пасля чаго П. Каладзейчык быў прыняты старшынёй Гарадзенскага аблвыканкама С. Домашам. Пасля палудня госьць наведаў адну з вайсковых часцей беларускага войска.

У той самы дзень абодва міністры накіраваліся ў Менск.

(ав).

Цікаўнасьць да апазыцыі ўзрастае

Напачатку студзеня Мастойскі раён наведалі дэпутаты ад апазыцыі на чале з Зянонам Пазыняком. Сустрэчы адбываліся ў Мастоках і Лунна. Дэпутаты распавядалі аб сёньняшнім эканамічным і палітычным становішчы на Беларусі й вакол яе, а таксама адказалі на мноства пытаньняў жыха-

роў раёна.

Цікава, што ні ў Мастоках, ні ў Лунна клубныя памяшканьні не ўмясьцілі ўсіх жадаючых, якія прыежджалі з далёкіх вёсак.

Падчас сустрэч праводзіўся запіс у шэрагі БНФ.

М. БАЎСЮК.

На Лідзкім заводзе электравырабаў

12 студзеня па ініцыятыве прафсаюзаў адбыўся мітынг, на якім прысутнічалі ўсе працуючыя работнікі заводу. На мітынг былі запрошаны прадстаўнікі БНФ, БСДГ і лігі абароны правоў чалавека лідчыны. Мэрапрыемства адразу пайшло не па сцэнары, падрыхтаванаму адміністрацыяй. Большасьць выступаючых казалі аб тым, што выстаўляць эканамічныя патрабаваньні зараз нямэтазгодна, бо

ўсё роўна абмануць. Гаварылася аб вялікіх падатках, ускладзены на вытворцаў, аб карумпаванасьці ўрада й мясцовых ворганаў улады, аб немагчымасьці лепшых перамен да жыцця пры існуючай сістэме ўлады. У выніку была прынята рэзалюцыя толькі з двух пунктаў: патрабаваць адстаўкі ўраду; вызначыць дату правядзеньня пазачарговых выбараў у Вярхоўны Савет Рэспублікі.

У. КРУЦІКАЎ.

З-за неразьлікаў пакутуюць дэкрэтніцы

Узаемаразьлікі паміж прамысловымі прадпрыемствамі прыносяць непрыемнасьці ня толькі іх кіраўніцтву і работнікам, але й людзям, што па ўважлівай прычыне не працуюць на іх. Жанчыны, што знаходзяцца

не змаглі ў тэрмін атрымаць ад Гарадзенскай абутковай фабрыкі дапамогу на дзіця. Прычына тыповая

для нашага часу — на рахунку прадпрыемства няма на гэта грошай, бо спажывуць свае часова не пералічылі іх за адгужаную ім прадукцыю. Як паведамілі ў разьліковай групе фабрыкі, грошы на гэта шукаюцца і, магчыма, ўжо на гэтым тыдні дэкрэтніцы атрымаюць ім належнае.

Д. А.

Шалёныя цэны

У чарговы раз на Беларусі павялічыліся цэны за карыстаньне паслугамі сувязі: адна хвіліна тэлефоннай размовы ў межах вобласьці каштуе — 60, па рэспубліцы — 120 рублёў. Каб даслаць ліст у пэўны населены пункт Беларусі, за канвэрт трэба заплаціць 35 рублёў, СНД —

125. З 1 студзеня павялічаны таксама закупачныя цэны на каштоўныя мэталы. Адзін грам золата 583-й пробы набываюць у скупачным пункце Ювельгандля за 54 тысячы рублёў, а грам срэбра — за 1.100.

Д. А.

Першыя ластаўкі

У фарным касцёле Горадні адбыўся канцэрт камэрнай музыкі. Праграму канцэрта склалі творы Баха, Гэндэля, Качыні, Сэн-Санса, а таксама гучалі калядныя песні. Найвялікшае ўражаньне пакінуў твор «Агнец Боскі» з «Высокай Месы» Баха, мадрыгал «Амарыліс» Качыні, арыя Альміры з оперы «Рынальда» Гэндэля.

Вакальную партыю гэтых твораў выканала Ала Мурашка, акампане-

мэнт на аргане — Сяргей Багданаў і Бруна Цермён, сола на скрыпцы іграла Таццяна Сухоцкая.

Канцэрт стаў знакамітай падзеяй у музычным і культурным жыцці горада. Усе прысутныя выказалі адно жаданьне — часцей слухаць чароўныя гукі сьвятых мэлёды ў касцёлах, бо адмысловая архітэктура даўніны і вытанчаная акустыка ствараюць незабывальную ауру.

В. РАДЫЕНАЎ.

«Беларусь.

На перакрываваньнях гісторыі»

Кніжку пад такой назвай на ангельскай мове выпусьціла выдавецтва «Westview Press» у серыі «Заходні погляд на пост-савецкія рэспублікі». Аўтарам яе зьяўляецца вядомы Ян Запруднік. У выданьні зьмешчаны энцыклапэдычныя звесткі пра гэаграфію, насельніцтва, армію, эканоміку, органы кіраваньня краіны, асьветлены асноўныя моманты гісторыі Беларусі: зьяўленьне й разьвіцьцё нацыянальнай ідэі, дзейнасьць і лёс яе носьбітаў, правядзеньне русіфікацыі і яе вынікі для беларусаў, знаходжаньне Беларусі ў складзе ВКЛ, Рэчы

СССР, стасункі з суседзьямі. Шмат увагі ў кнізе ўдзелена сучаснасьці: канфрантацыя паміж нацыянальнай інтэлігенцыяй і кіруючай наменклатурай (храналогія барацьбы), пераўтварэньні, якія адбыліся ў грамадзтве пасля 1985 года, чарнобыльская катастрофа й яе вынікі для Беларусі. У кнізе адлюстраваны таксама прыродныя рэсурсы, экспартныя магчымасьці, дзейнасьць парлямэнта, палітычных партый, іх мэты.

Адзін з экзэмпляраў кніжкі Ян Запруднік спрэзэнтаваў Гарадзенскай вобласной бібліятэцы імя Я. Карскага.

Паўстань, наша воля!

Чужынцамі стаптана поле,
Над душамі кружаць сычы,
Паўстань, дрыгавіцкая воля,
Радзімчы і крывічы!
Пясняр, разарві свае пугы,
Паўстань і былінай усяў
Рагнеды красу і пакуты
І мужнасьць тваю, Усёслаў!
Далёкія, блізкія продкі.
Хто край бараніў і жывіў,
Паўстаньце, на момант кароткі,

Паўстаньце з агню і крыві!
Не высахла вольнасьці дрэва,
Народ не схіліла журба —
На замках Гародні і Крэва
Паўстань, баявая труба!
Паўстаньце, славыя роды,
Настаў вашай мужнасьці час, —
Даволі ўсходняй нагоды
І пыхі заходняй для нас!
Паўстаньце да новае долі
Сыны, дачакаўшы вясну!
— Па стоптаным некалі полі
Араты вядзе барану!

П. МАЛАФЕЙ.

Вось мая вёска, вось мая родная хата...

Першая ў рэспубліцы дзяржаўная вучэбна-выхаваўчая ўстанова новага тыпу, так званая дзіцячая вёска, будзецца на заходнім ускрайку горада Кобрэна Берасьцейскай вобласьці. Ужо закончана ўзвядзеньне надземнай часткі шасьці двухпавярховых катэджаў з чырвонай цэглы арыгінальнай планіроўкі і архітэктуры.

Ідэя стварэньня так званых дзіцячых вёсак ня новая. У эўрапейскіх краінах яны маюць даволі шырокае распаўсюджаньне. Але адкуль «растуць ногі» у гэтага пачынаньня ў нас!

«Інфармацыю аб дзіцячых дамах сямейнага тыпу знайшлі ў прэсе, — распавядае карэспандэнт начальнік упраўленьня адукацыі Берасьцейскага аблвыканкама Рыгор Данілавіч Богнат. — Прынцып работы, вучэбна-выхаваўчы працэс мы ўбачылі ў калег з польскага правінцыйнага горада Белгарай. У выніку паездка кіраўнікоў Берасьцейскай вобласьці ў Польшчу ў 1989 годзе й было прынята рашэньне аб будаўніцтве дзіцячай вёскі ў Кобрэне».

Дамы для дзяцей-сірот і пасёлак у цэлым спрэжтаваны інстытутам «Брэстграмадзянпраэкт». Аўтар праекта — мясцовы архітэктар Уладзімір Чайкоўскі.

Раней на гэтую справу прызначаліся сродкі, заробленыя на камуністычных суботніках. З пачаткам эканамічнага спаду гіперінфляцыя зрабіла сваю справу, і ў апошнія гады будаўніцтва спынілася з-за адсутнасьці грошай. Выдаткаваных з рэспубліканскага бюджэту сродкаў (каля 350 мільёнаў рублёў у цэнах 1993 года) недастаткова. Толькі для закупкі мэблі сёньня патрэбна звыш 700 мільёнаў рублёў».

Для поўнага абсталяваньня шасьці катэджаў (з інжынерным начыньнем), патрабуецца звыш 1,5 мільярда рублёў. Гуманныя мэты знайшлі водгук у заходнегерманскіх бізнэсмэнаў, якія выдаткавалі 200 тысяч марак для заканчэньня першай чаргі дзіцячай вёскі... Яны пераведзены ў «зайчыкі» і ўжо ў рабоце. Вось так бізнэсмэны фірмы «Фэдэральная служба тэхнадапамогі і зямельны саюз Зямлі Паўночны Рэйн-Вэстфалія» дапамагаюць будаваць дзіцячую

Па практу дзіцячая вёска для сірот — гэта пятнаццаць жылых катэджаў з сістэмай інжынернага забесьпячэньня. У кожнай такой хаціне бацькі-выхавацелі, якія будуць працаваць па кантракту, прыняўшы на выхаваньне да дзесяці дзяцей. Ужо зараз гэтыя людзі падбіраюцца па конкурсу.

Арыентацыя — на сусьветную практыку, дзе выхавалі — маці-адзіночкі. Выхоўвацца тут будуць пераважна дзеці-сіраты, а таксама тыя, бацькі якіх пазбаўлены бацькоўскіх правоў.

Агульная канцэпцыя дзіцячай вёскі адносна нашых умоў распрацавана Міністэрствам адукацыі рэспублікі. Другая чарга яе пакуль рыхтуецца. Сюды будзе ўваходзіць гатэль, школа-сад, мэдыцынскі блёк і іншыя забудовы. Па дасягненьню паўналецця дзеці павінны будучы ўступіць у самастойнае жыцьцё.

Пакуль жа ўпраўленьне народнай адукацыі сумесна з мясцовымі ўладамі падалі праэкт гэтай вёскі на конкурс амэрыканскай дабрачыннай арганізацыі «Сіціхоуп інтэрнэйшнл». Бо фінансаваньня гэтага дзіцячага дома сямейнага тыпу толькі з рэспубліканскага бюджэту, як мы бачым, недастаткова.

Першую чаргу дзіцячай вёскі плануецца здаць да пачатку новага навучальнага года (1994). Будзем спадзявацца, што другая яе чарга не прымусіць доўга чакаць, бо тут памятаюць, дзеля каго й чаго распачата будаўніцтва. Толькі сорамама і дзіка, што нават дзіцячы дом дапамагаюць будаваць немцы. Ім — вялікі дзякуй. А нам?..

21—27 студзеня 1994 г.

2

ПАЛІТЫЧНАЯ СЦЭНА

Расколы і адколы

Заканчэнне мінулага года прынесла раскол у Дэмакратычным руху рэформ Рэспублікі Беларусь.

Сабраўшыся на свой патаемны сход, адкуль выгналі ўсіх не сваіх, упершыню актывісты гэтай арганізацыі так і не дамовіліся паміж сабой. А гаварылі яны аб тым, як зрабіць ДРР РБ масавым і ўплывовым у палітычным жыцці Беларусі.

ДРР РБ так і ня стаў аўтарытэтным на Беларусі. Ён займае нізкае месца сярод палітычных арганізацый Беларусі. Яго лідэраў ніхто дакладна ня ведае. Хіба толькі імя Вольгі Абрамавай нешта значыць, ды й то таму, што яна выступае за наданне статута дзяржаўнай мовы — рускай мове. І яшчэ прапагандуе лідэра расейскага «Грамадзянскага саюза» Аркадзя Вольскага.

Сваёй дзейнасцю ДРР РБ адштурхнуў ад сябе іншыя палітычныя арганізацыі. Ды й як можна знайсці сабе саюзнікаў, калі няма вызначанай стратэгіі. З аднаго боку, ДРР РБ не падтрымлівае беларускай ідэі, а з другога — не выступае за аднаўленне Саюза. З аднаго боку — супраць камунізму й за блок з дэмакратамі, з другога — ня хоча псаваць адносіны з намэнклатурай. Такі вінэгрэт да поспеху ніколі не прывядзе.

— Як можа быць дэмакратычнай і дзейснай арганізацыя, калі ёй кіруюць былыя выкладчыкі гісторыі КПСС, — заўважыў адзін з удзельнікаў сходу.

На сходзе Вольга Абрамава зноў пачала прапагандаваць свайго куміра Вольскага і «Грамадзянскі саюз». Але дзе той «Грамадзянскі саюз» у Расеі? Ён з трэскам прайграў выбары, і калі раўняцца на яго, то можна прайграць выбары і ў Беларусі.

Яшчэ адзін лідэр — Сяргей Злотнікаў — выступіў за радыкальныя меры, але й яго не падтрымалі. Тады ён і яшчэ некалькі чалавек пакінулі залу.

Канфэрэнцыя змяніла ўвесь склад кіраўніцтва арганізацыі. Але наўрад ці гэта пойдзе руху на карысць.

На гэтай канфэрэнцыі быў вядомы менскі бізнэсмэн Алесь Радзівіл. Ён ня ўтоўваў, што хоча заняцца вялікай палітыкай. Радзівіл мог бы ўступіць у Партыю народнай згоды, бо ў яго добрыя адносіны з яе лідэрамі Карпенкам і Ганчаром. Але ж там ён быў бы на другіх ралях. Бізнэсмэн хоча іграць першыя і прапануе за гэта немалыя грошы. Члены ДРР РБ моцна ўхапіліся за Радзівіла. Але, відаць, ім не спадабаліся яго радыкальныя ідэі, і бізнэсмэн нікуды ня выбраў. Пакрыўдзіўшыся, Радзівіл заявіў, што больш звязвацца з ДРР РБ ён ня будзе, бо там несур'ёзныя людзі.

Па нашым звесткам, Радзівіл звязаўся з адной з «захудалых» партый, якую ён паабяцаў забяспечыць фінансава. Якую? Гэтага пакуль што мы ня ведаем, але, думаецца, хутка гэта партыя заявіць аб сабе.

У. СЕМЯНЦОУ.

Калі зьбяруцца лезбіянікі?

Мяне, як і іншых беларусаў Віленшчыны, здзівіў так званы Кангрэс народаў Беларусі, праведзены аб'яднаннем «Народны рух Беларусі», і спробы пэўных колаў надаць яму значэнне ўсебеларускага сходу. Сама па сабе падзея, ня варта ўвагі: ну, сабраліся русафілы, ну, пакрычалі: «С Россией на вечные времена», на тое яны й русафілы. Да таго ж, у арганізацыях, уваходзячых у «Народны рух Беларусі», беларусаў якраз менш за ўсіх. Выключэнне хіба складаюць вятэранскія арганізацыі. Але беларусы шмат прысутнічаюць у асноўным у якасці шэраговых сяброў. У тым жа парламенце РБ ад вятэранаў беларусаў — 13, рускіх — 16.

Здзіўляе іншае: як некаторыя народныя дэпутаты, спасылаючыся на рашэнні «кангрэсу», адкрыта агітуюць за ліквідацыю незалежнасці Беларусі, вяртанне яе ў стан Паўночна-Заходняга краю Расеі. Нядаўна трапіў у рукі 37 нумар «М і в» з артыкулам народнага дэпутата РБ Леаніда Прывалава «Будет ли Беларусь банановой республикой?». Шаноўны дэпутат, спасылаючыся на

«кангрэс», даводзіць, што народ і ўрад Беларусі (маецца на ўвазе сам Л. Прывалаў) імкнуцца да «інтэграцыі з Россией». Згодна тлумачальнаму слоўніку рускай мовы, «інтэграваць» — азначае аб'ядноўваць часткі ў адно цэлае. У Летуве, як і ў іншых краінах, такія дзеянні дэпутата разглядаліся б як здрада Айчыне з адпаведнымі крымінальнымі высновамі.

На жаль, Прывалаў у сваёй антыбеларускай «кангрэсавасці» не адзін. Сям-там сустракаеш выказванні і іншых урадавых чыноўнікаў са спасылкамі на «кангрэс» як волевыяўленне беларускага народу. Становіцца крыўдна за бацькаўшчыну: як лёгка невялікія групкі, што прадстаўляюць саміх сябе, могуць прысвоіць права гаварыць ад імя ўсяе краіны.

Беларусаў Віленшчыны цяпер не здзівіць, калі неўзабаве зьбярэцца сход сэксуальных меншасцяў Рэспублікі Беларусь, і шаноўныя лезбіянікі аб'явіць свае рашэнні воляй беларускага народу.

П. МАЛАФЕЙ.
г. Салечнікі.

Нам ня трэба дарадчыкаў

У шэрагу газэтаў — «Літаратура і мастацтва», «Настаўніцкая газэта», «Звязда» — сустракаюцца артыкулы пад шыльдаю «Адраджэнне».

На самой справе у гэтых допісах назіраем актывіны працэс каланізацыі нацыі, менавіта таго, апошняга, што захавалася й не паддалася пад акупацыйны сціл.

Нашу Айчыну перафарбоўваюць з мэтай ўвекавечвання акупацыі, але ўжо пад штандарам «Адраджэння»!

Назоў нашае Айчыны — Летува, а ня «Белая Русь». Усё: мапы, дакументы пацвярджаюць, што ў межах сучаснае дзяржавы жылі й жыліць ліцьвіны, яцьвягі, прусы, а не «белорусы». Дакументы й фактычныя матэрыялы — грошы, рэзткі нашых продкаў, будынкі, замкі, літвіскія бажніцы... мовяць аб гэтым.

200-гадовая акупацыя з боку Расеі мэтанакіравана рабіла высілкі на знішчэнне нашае дзяржаўнасці — Вялікае Летувы.

Зараз пішуча гвардыя варожага сцілу плэнна працягвае дзейнасць расейскіх акупантаў, але ўжо па каланізацыі нашае Бацькаўшчыны. Гэтая «сябрына» пісак даказвае, што наша нацыя загінула і ператварылася ў агульную супольнасць славянскага паходжання. Сёння яны выкарыстоўваюць нацыянальны нігілізм і здраду, каб тлумачыць пад шыльдаю «лепей сразу меоуць» штучны і эміграцыйна чужаземны назоў «Белоруссия».

Навошта так стараюцца? Для таго, каб у гадзіну станаўлення нацыянальнае самасвядомасці нашыя землі, акупаваныя Расеяй, не злучыліся з Бацькаўшчынай — гэта Смаленшчына, Браншчына. Здраднікі ўтрымліваюць пасадцы, адпаведна й уладу, каб нацыя не аб'ядналася й не ўсталявала Вялікую Летува ў яе межах: ад Балцкага мора да Чорнага мора, ад Віслы да Акі.

МІКОЛА ШУТ, Баранавічы.

Кебіч ня будзе прэзідэнтам

У газэце «Рэспубліка» было надрукавана інтэрв'ю з астралагам Паўлам Глобай. У ім Глоба заўважыў, што ні Шушкевіч, ні Пазьняк ня стануць прэзідэнтамі Беларусі. Дык што: прэзідэнтам стане Вячаслаў Кебіч? Аб гэтым мы спыталі аўтара інтэрв'ю Уладзіміра Абрамовіча.

— Аб Кебічу ў размове з астралагам увогуле не ўспаміналася, — адказаў журналіст. — Глоба заўважыў, што лідэрам стане зусім новы чалавек. Размова зайшла аб мэры Маладзечна Генадзію Карпенку. Павел Паўлавіч сказаў, што ў яго лепшыя шанцы, чым у іншых, але ён ня склаў яшчэ

гараскоп Карпенкі, таму нічога канкрэтнага сцвярджаць ня можа.

Аўтар артыкула паведаміў астралагу дакладныя дадзеныя нардэпа Карпенкі. Думаецца, у наступны прыезд у Менск адказы Глобы будуць больш канкрэтнымі.

Але чаму гэта не было надрукавана ў інтэрв'ю, У. Абрамовіч нічога не адказаў. Але й без адказу ўсё зразумела: «Рэспубліка» зьяўляецца ўрадавай газэтай. І журналістам не хацелася б сапсаваць настрой свайму бацьку. Няхай Кебіч памроіць аб прэзідэнцтве.

У. СЕМЯНЦОУ.

Рабочыя патрабавалі зарплаты. АМОН выклікаў дапамогу

13 студзеня каля 15-ай гадзіны на пляцы Леніна ў Горадні, на гадзіну раней пакінуўшы зьмену, сабраліся рабочыя завода «Аўтаагрэгатаў». На гэтую меру іх падштурхнула нявыплата своечасова заробтнай платы за мінулы месяц. Апроч гэтага дэлегацыя рабочых ад завода накіравалася да мэра горада з патрабаваннямі паніжэння цэнаў на прадукты харчавання, павелічэння заробтнай платы. У спісе былі й палітычныя пункты: неадкладна правесці дэ-тэрміновыя выбары ў Вярхоўны Савет і адстаўка ўрада Кебіча. Праўда, на пляцы пад густым зімовым дажджом, які так і не сыціх да ночы, гаворка ў асноўным вялася пра тое, што ўжо з сёмага студзеня не выплацілі зарплату, цана на мяса падскочыла да дваццаці тысяч і няма чым карміць дзяцей.

Прыблізна каля 16-ці гадзін да рабочых выйшаў мэр Горадні Г. Крупенка. Ён патлумачыў, што ведае аб склаўшымся цяжкім становішчы ня толькі на заводзе «Аўтаагрэгатаў», але і іншых прадпрыемствах горада і паведаміў, што а 16-ай гадзіне ў аблвыканкаме будзе адбывацца нарада вабласных, гарадзкіх улад, дырэктароў прадпрыемстваў, а таксама банкіраў, каб знайсці выйсце са склаўшайся сытуацыі. Сказаў, што 50% заробтнай платы рабочыя атрымаюць ужо заўтра.

Аднак яго выступленне яўна не задаволіла сабраўшыхся, паколькі інфляцыя з'ядае грошы за некалькі дзён і калі сёння яшчэ можна за месячную зарплату набыць пяць кілаграмаў мяса, то праз тыдзень можа ня быць і гэтага. Многія спрабавалі высвятліць у мэра, чаму ў нашым горадзе самыя высокія кошты ва ўсёй Беларусі на хлеб і іншыя прадукты харчавання. Не дачкаўшыся якога-небудзь канкрэтнага адказу на свае пытанні, рабочыя вырашылі чакаць рашэння, якое прымуць у аблвыканкаме, даючы гэтым самым зразумець, што настроены дамагацца сваіх патрабаванняў да канца.

Густы зімовы дождж яшчэ больш узмацніўся. Мінула больш за гадзіну, з пляца ніхто не адыходзіў і з аблвыканкама не было ніякіх звестак.

Замерзлыя людзі ўрэшце рушылі з пляца Леніна да ўвахода ў аблвыканкам. Некаторы час стаялі моўчкі на прыступках, але ўсё часцей з натоўпу даносіліся заклікі ўвайсці ўсім у будынак. Адчувалася, што людзьмі апаноўвае няроўнасць.

Дзяжурныя міліцыянты, якія стаялі каля ўваходу, дазволілі жанчынам увайсці ў фае пасядзець і сагрэцца. Натоўп пачаў націскаць са сьвістам і крыкам. Тых, хто стаяў наперадзе, амаль заціснулі ў дзьверы, праўда, падаспелі выбегчы міліцыянты і

затрымаць уламанцаў. Каля дзвярэй раздаліся крыкі жанчын. Гэта ўжо было небяспечна. «Актывістаў» пачалі ўспаківаць свае ж калегі, адчуўшы, што адбываецца нешта ня тое. На дапамогу дзяжурным міліцыянтам падаспелі пяцёра амонаўцаў на чале з намеснікам начальніка УУС аблвыканкама. Чатырох з іх сталі каля ўвахода, а адзін з рацыяй выклікаў дапамогу. Натоўп зноў заціх, а праз дарогу на пляцы ўжо выстраіўся ўзвод АМОНа.

Праз некалькі хвілін выйшаў старшыня прафкама завода «Аўтаагрэгатаў» і заклікаў рабочых не паддавацца на правакацыі, а вырашаць свае праблемы цывілізаваным шляхам.

Зьявіўся і дырэктар прадпрыемства. Ён паведаміў, што заўтра рабочым выплацяць 50% заробку, паколькі болей грошай няма. Аднак аб гэтым па-ранейшаму ніхто не хацеў слухаць, зноў гучалі патрабаванні.

Нехта прапанаваў адправіць дэлегацыю за грашыма ў Расею, прадпрыемствы якой не заплацілі заводу каля мільярда рублёў. На гэтым таксама не засяродзілі ўвагі і пачалі патрабаваць, каб да народа выйшаў старшыня аблвыканкама. Адзін напалоханы палкоўнік міліцыі некалькі разоў голасна крычаў, што Домаша няма, тады з натоўпу даняслося: «Давай Кебіча!».

Урэшце старшыня прафкама і дырэктар прапанавалі ўсім разысціся, паабяцаўшы, што заўтра на заводзе адбудзецца сход, на якім абавязкова будзе прысутнічаць старшыня аблвыканкама, гарвыканкама, банкіры і дзе можна будзе вырашыць склаўшыся праблемы ў нармальным умовах.

Рабочыя паверылі і, пагадзіўшыся, што пад дажджом і цёмным небам вырашаць такія праблемы немагчыма, пачалі разыходзіцца. Ад'ехаў АМОН.

На скрыжаванні каля святлафора нехта незадаволеная голасна тлумачыў яшчэ сваім калегам, што паадзіночку яны нічога не дамогуцца, што ўсе ва ўсім вінаватыя, таму што не глядзяць уперад і не аб'ядноўваюцца, каб па-сапраўднаму запатрабаваць адстаўкі Кебіча, а разам з гэтым і ўсё старой прагніўшай ушчэнт бальшавіцкай сістэмы.

Назаўтра на заводзе «Аўтаагрэгатаў» выплацілі 50% ад заробку за мінулы месяц, і адбыўся агульны сход, на якім прысутнічалі старшыня аблвыканкама С. Домаш, старшыня гарвыканкама Г. Крупенка і гарадзкія банкіры. Рабочым паабяцалі, што з наступнага панядзелка выплацяць другую палову грошай.

М. МІКАЛАЙЧЫК.

21—27 студзеня 1994 г.

3

ГРАМАДЗТВА

Паэт і камітэт

Камітэт дзяржаўнай бяспекі да зусім нядаўняга часу сачыў (а можа, і цяпер сачыць) за ўсімі правамі жывыя людзей. Праслухоўваліся тэлефоны, прачыталіся лісты. Шпегі-кадэбэшнікі сачылі за людзьмі і ня толькі за неаблаганадзейнымі, а за кожнай творчай асобай. Ледзь ня ў кожным калектыве быў асьведчальнік, які за пэўнага чаргоны паведамляў сваім гаспадарам пра погляды й размовы грамадзянін. Мне ў сярэдзіне 80-х г. давялося пазнаёміцца з іх дзейнасцю, асабіста на сабе адчуць «клопаты» палітычнага вышуку. І цяпер, калі праходжу ля вялікага шэрага будынка па вуліцы Тэлямана, што ў Горадні, у галаву абавязкова прыходзяць непрыемныя думкі.

Быў люты 1985 года, балота чарненкаўшчыны, росквіт застою. Я ў той час вучыўся на філфаку ў Гарадзенскім універсітэце. Ужо тады даводзілася друкаваць свае вершы ў «Гродненской правде», выступаць у школах, працоўных калектывах, сустрэкацца з рознымі людзьмі. Канешне, ужо тады я разумеў усю дэмагогію камуністычнай уладай, усю іх хлусню, бо рэгулярна слухаў заходнія радыёстанцыі — «Голас Амерыкі» і «Свабоду». Але не пра якое змаганьне не магло быць і гутаркі. Адзінае, што маглі дазволіць сабе творчыя асобы — даверыць думкі вершаваным радкам, але і гэта было небяспечна.

... У дзверы пастукалі. Я жыў у студэнцкім інтэрнаце, і увесь вольны час аддаваў чытанню.

На парозе стаяў Пецька (па этычных меркаваннях я не называю прозьвішчы «гэроі»). На той час Пецька працаваў ва ўніверсітэце, цікавіўся майёй творчасцю, часта заходзіў у госьці.

Я запрасіў Пецьку выпіць шклянку гарбаты, ды той адмовіўся. Пільным вокам акінуў кніжную паліцу, дзе без усялякага парадку ляжалі падручнікі й канспэкты. Выгляд у яго быў сур'ёзны й заклапочаны.

— Пакажы сшыткі са сваімі вершамі, — нечакана сказаў ён.

Я працягнуў сшытак, з якога заўсёды чытаў творы на выступах. Пецька пагартаў яго і адразу аддаў назад.

— А дзе два іншыя агульныя сшыткі: адзін — жоўтага колеру, а другі — цёмна-сіняга? — запытаў ён.

То быў гром з зімовага неба. Я ішчэ нічога не зразумеў і таму запытаў:

— Якія сшыткі?

— А тыя, у якіх ёсць вершы пра Сахарава, пра міліцыю, пра Савецкую ўладу. Адным словам, крамольныя вершы.

Рэакцыя з майго боку была самай элементарнай:

— Няма ў мяне ніякіх сшыткаў. Вы нешта выдумалі.

— Я ня выдумаў, — узлаваўся Пецька. — Табой зацікавіўся КДБ. Там усё пра цябе ведаюць. Не раю жартаваць з гэтай арганізацыяй. Таму хуценька кажы, дзе сшыткі?

Я не знайшоў нічога лепшага сказаць, як тое, што вершы дома, ва Уселебе. Трэба ж было выйграць час.

Пецька не паверыў. Ён нахабна палез да кніжнай паліцы і пачаў рыцца ў маіх рэчах. Правёў самы сапраўдны вобых. Ды вынікаў ніякіх гэтых шмон ня даў. Сшыткі ляжалі ў дыплямаце, а дыплямат — пад ложкам, куды Пецька не здагадаўся зазірнуць. Цяпер я смяюся з Пецькі, прыгадваючы той вобых. А тады было не да смяху.

— Так, — Пецька задумаўся, — Даю табе два дні. Едзь дахаты і прывязі гэтыя сшыткі. І каб ніякіх фокусаў. Калі знішчыш іх, то табе горш будзе. Як прывязеш, зойдзеш да мяне ў габінэт.

Пецька пакінуў пакой. А я стаў думаць, адкуль у КДБ вынохалі пра вершы. Я ж тыя вершы нікому не паказваў. Найбольш верагодная вэрсія: кадэбэшнікі заходзілі ў пакой, калі мы, студэнты, былі на занятках. Падобнае распавядаў мне адзін знаёмы малады літаратар, які некалі таксама быў студэнтам; ён неяк не пайшоў на заняткі, застаўшыся ў пакоі адзін. І тут дзверы адчыняюцца

ключом, і ўваходзіць незнаёмы, добра апрануты чалавек. Ubачыўшы майго сябра, той бянтэжыцца, вярзе штось тыпу: «Звыніце, ошибся комнатою» і хуценька знікае. «Нічога сабе, «ошибся», — думае сябра, — у нас жа француска замок». Вось так працаваў КДБ.

Што ж рабіць? Сапраўды, я мог знішчыць сшыткі, а потым сказаць Пецьку ў вочы, што іх ня было, і наўрад ці што яны зрабілі б. Ды вырашыў усё ж аддаць. Цікава было, што з гэтага далей атрымаецца.

Праз два дні я зайшоў да яго ў габінэт. Пецька збольшага праглядзеў вершы і сказаў: «Апранайся, пойдзем у КДБ».

Так я апынуўся ў шэрым будынку на вуліцы Тэлямана.

Пецька завёў у нейкі пакой і пайшоў. Там сядзеў мажыны чарнявы мужчына з вусамі, гадоў пад сорок. Назваўся Віталем Сыцяпанавічам.

— Ну, расказвайце, Пяткевіч, як вы да такога дакаціліся? — на добрай беларускай мове запытаў кадэбэіст.

— Да чаго?

— Да антысавецкіх сшыткаў.

Я маўчаў. Сямёнаў узяў сшыткі, якія аддаў яму Пецька, пагартаў.

— Добра, ідзіце. Калі спатрэбіцца, выклічам.

Праз тыдзень Пецька спаткаў мяне ва ўніверсітэце і сказаў, каб я тэрмінова ішоў у КДБ.

... Віталь Сыцяпанавіч быў у тым жа пакоі. На стала перад ім ляжалі мае сшыткі. Ён заноў запытаў, які гэта антысавецкі дакаціўся. Я не адказаў.

— Давайце ня будзем гуляць у маўчанку, — прапанаваў кадэбэіст. — У крымінальным кодэксе ёсць артыкул «Паклёп на савецкі лад». І вашы вершы «ідуць» пад яго. Вас чакае астраг. Аднак, улічваючы, што вы малады (мне тады мінула 18 год — А. П.), ды і нічога страшнага вы не зрабілі, мы абмяжуемся наступным. Складзіце тлумачальны ліст і напішыце распіску, што вы больш ня будзеце такога пісаць. А вершы знішчыць. Вось і ўсё.

— І ўсяго тых клопатаў, — падумалася. — Якая гуманнасць. Я хуценька напісаў тлумачальны ліст, дзе паведаміў, што сьветапогляд такі займае, слухаючы заходнія радыёстанцыі. Затым распіску, у якой запэўніў КДБ, што ня буду больш пісаць антысавецкія творы. Потым Віталь Сыцяпанавіч вырваў са сшытка крамольныя вершы. Я парваў іх і спаліў у жалезнай сьметніцы. Толькі ня ведаў кадэбэшнік, што рукапісы не гараць, і я зноў узнавіў знішчаныя творы па памяці.

А пасля Віталь Сыцяпанавіч прапанаваў супрацоўнічаць з КДБ, даносіць, якія гутаркі вядуцца ў інтэрнаце і ў вучэбнай групе, хто расказвае палітычныя паказкі, слухае Высоцкага, Токарава, іншых крамольных бардаў. Кадэбэшнік абяцаў матэрыяльную дапамогу, садзейнічаньне ў вучобе, у атрыманьні падвышанай стыпендыі.

— Я застануся чэсным чалавекам, а быць шпіёнам не ў маім характары, — такім быў адказ.

— У такім выпадку будзеце мець непрыемнасці, — запэўніў Віталь Сыцяпанавіч.

Больш мяне ў гэтым будынку не трымалі.

Усяго было знішчана каля дзятка вершў. На мой цяперашні

розум, гэта былі бязьвінныя, трохі крытычныя вершы. Ці ня самыя моцныя з іх «Ода акадэміку А. Д. Сахараву». Далей былі вершы пра законы, дзе я ўжыў радкі з народнай мудрасці: «Савецкі закон — нібы дышла, бо куды павярнуў — туды й вышла». Ці такое вось чатырохрадкоўе:

К камунізму сьмела крочым
Мы з бутэлькамі ў руках.

Будзем піць да самай ночы,
А затым адпачываць.

Вось такая крамола. Антысавецкія там было — кот наплакаў. Але таўро неаблаганадзейнага ўжо было пастаўлена. Неўзабаве давялося пакінуць універсітэт. Праз тры гады я ўжо меў поўны набор дысідэнтскіх прафэсіяў: працаваў дрыгасекам, качагарам, палыводам у калгасе, мзіяратарам, пажарнікам у лясніцтве. Гэта быў, бадай, самы цікавы й карысны для мяне пэрыяд часу. Давалася апусціцца на самае дно сацыялістычнага жыцця, убачыць усё бяспраёе простага люду, п'янства, хабарніцтва дробных чыноўнікаў, духоўную галечу працоўных. Вось у гэтай своеасаблівай высылцы, калі так яе можна назваць, я сур'ёзна пачаў разважаць над палітыкай, заняўся літаратурай і філэзофіяй. У той час я пачаў пісаць сапраўдныя антыкамуністычныя творы:

Сьвятая, імперскае сьвята —

Танкі на пляцы равуць.

У турмы, у лягер, за крата

Вядзе нас «октябрьский путь».

Вядзе нас «октябрьский путь».

Унёс свой штырх і ў стварэньне

вобраза Леніна:

... У Рыме сусветным, у тым

Маўзалеі

Шкляная труна — там вампір ака-

лелы...

Канешне, я парушыў распіску, дадзеную ў КДБ. Але з радасцю зрабіў гэта, каб хоць як адпомсціць той паганай антылюдзкай арганізацыі. Ды й Кручкоў ужо тады, у канцы 80-х, выступіў па тэлебачаньні з гарантамі, што КДБ больш не займаецца палітычным вышукам.

... У самым пачатку 90-х гадоў мне зноў давялося сутыкнуцца з чалавекам, які быў, магчыма, шпегам гэтай арганізацыі. Я ў той час жыў у Горадні, працаваў вартуаніком на будоўлі ў Вішняўцы і супрацоўнічаў з літаратурнымі суполкамі. Там і пазнаёміўся з Міколкам (лічу, што маю права называць чалавека, які

дабравольна «сябраваў» з кадэбэшнікам, пагардліва-зьмяншальна — Міколка). Ён быў вялікі аматар паэзіі. І вось сяжу я неяк tat-a-tat з гэтым аматарам у габінэце на яго працы й размаўляю на літаракія тэмы. Міколка падчас размовы пачаў набіраць нумар тэлефона. Гляджу, і вачам ня веру — набірае знаёмы і такі ненавідны нумар.

— Але! Віталь Сыцяпанавіч ёсць?

Там, пэўна, казалі, што няма, і Міколка паклаў трубку.

— Сорок сем, шэсьцьдзесят тры, сорок два, — сказаў я.

— Што?! — На твары аматара паэзіі было такое здзіўленьне, што й апісаць цяжка.

— Вы тэлефанавалі ў КДБ! — растлумачыў я Міколцы ягоны дзеянні.

— Адкуль ты ведаеш? — выдыхнуў ён.

— Мне ЦРУ сказала, — здэклівым тонам адказаў я.

У Міколка і сквінца адвісла. Ня ведаў ён, што Віталь Сыцяпанавіч шмат гадоў ствараў выклікаў на «доверительные» размовы і даваў нумар свайго працоўнага тэлефона.

Сябры літаратурнай суполкі адразу ж учынілі допыт аматара паэзіі. Міколка прызнаўся, што сябруе з Віталем Сыцяпанавічам. Слушна заўважыў народ у прымоўцы: «Скажы, хто твой сябар, і я скажу, хто ты».

Камуністычная імперыя рухнула. Але Беларусь ня сталася вольнай краінай — яна засталася РБ — рэспублікай бальшавікоў. Сумна глядзець на валтузню вакол адраджэньня. Хоць крымаць: «браткі-беларусы, нашошта упрыгожваць клетку?! Яе трэба зламаць, і чым хутчэй — тым лепш. «Перш чым адраджаць культуру, нацыю, краіну, трэба зрынуць — прававым, дэмакратычным, канешне, шляхам — цяперашні зьлячынны, антылюдзкі, атыбеларускі Вярхоўны Савет, забараніць усе камуністычныя арганізацыі на падставе іхняй фашыстоўскасьці. Толькі тады будзе плён у адраджэньні».

...На двары — 1994 год. Нічога не зьмянілася. Міколка зноў захапляецца паэзіяй. Пецька па-ранейшаму працуе ў ГрДЗУ, займае актыўную грамадзкую пазыцыю, зрабіўся адраджэнцам. Прабачэньня ў мяне прасіць ён катэгарычна адмовіўся.

Андрэй ПЯТКЕВІЧ

Інкогніта ў скурацы

Міліцыянт, які стаў ля галоўнага ўваходу на чыгуначны вакзал, разпораз даводзілася тлумачыць дэталівым грамадзянам, дзе знаходзіцца шопік па абмену грошай. Атрымаўшы адказ, людзі сьмяталіся да жаданага месца, на хад па пералічальных купюры. Ля самога ж шопіка было занадта людня. Прыблмачы пералічвалі атрыманыя грошы, высвятлялі іх сапраўднасьць, вылічвалі курс і толькі тады разлічваліся з кліентамі.

Маруднасьць у абслугоўваньні нэрвала-ла жадаючых хутэй атрымаць пажаданыя купюры. Часам, пакінуўшы чаргу, больш нястрыманыя зьвярталіся да суседзяў з прапановай набыць у іх па больш ніжэйшым курсе тую ці іншую колькасьць расейскіх рублёў, даляраў, доймчарака ці ангельскіх фунтаў-сьцэрлінгаў. Ахвочыя пагаджаліся, і тут жа, ля шопіка, на вачах служачых адбываўся абмен.

Заўважыўшы, што дзсяткі тысяч рублёў, разліковых білетаў прапываюць міма, служачыя давалі сігнал, і ў натоўпе адразу ўзьнікаў мажыны малады спадар у скурацы. Праўда, аніякіх сілавых мэтадаў супраць тых, хто парушаў сьвятая сьвятых банкаўскай працы, гэты асілак не прымаў. Але з задавальненьнем палюхаў нейкай карай. Больш сьмелыя жартавалі, палыхліўцы, — хуценька схавалі грошы ў кішэні, зьнікалі.

Калі ж я паказаў пасьведчаньне журналіста спадару ў скурацы і папрасіў яго зрабіць гэтаксама, ён рэзыраваўся. Гнацца за ім зусім не хацелася. На запыт, хто такі

гэты чалавек, міліцыянты толькі паціскалі плячымі й казалі: мы ня ведаем, хто гэта такі, мы яго тут ня ставілі.

Атрымаўшы палёжку, людзі ў чарзе хутэй пачыналі рабіць прыватны абмен. Праз некалькі хвілінаў ля шопіка пад назовам «KANTOR» стала ціха. Прыгожыя дзяўчаты-прыёмшчыцы пачалі пазяхаць, а мне падумалася — ўсё ж такі быць маніпалістам дрэнна, бо знікае пацуючы адказнасьці, павага да кліента, што, у сваю чаргу, адхіляе яго. Спробы вярнуць кліента да пажаданага вакенца абменнага пункта шляхам пагроз выглядаюць ня больш, чым сьмешна.

Г. АСТРОЎСКІ.

ПЫТАНЬНЕ

Паездка бяз візы

Ці не маглі б вы паведаміць, у якія краіны грамадзяне Беларусі маюць магчымасьць з'ездзіць бяз візы?

Сяргей ГАВІЦКІ.

г. Горадня

Начальнік АБІРа ўпраўленьня ўнутраных спраў Гарадзенскага аблвыканкама палкоўнік І. І. Моўчан паведаміў, што згодна правілам, якія зараз дзейнічаюць, бязвізавы рэжым прадугледжаны толькі на ўезд у былыя саюзныя рэспублікі, за выключэньнем Эстоніі й Латвіі, а таксама постсацыялістычныя краіны.

21—27 студзеня 1994 г.

4

ЭКАНОМІКА

Прыватызацыя праз конкурс

Запланаванае на 20 студзеня правядзенне першага ў Горадні конкурсу па прыватызацыі цырульні і фотамайстэрняў было асноўнай прычынай наладжанай гарадзенскім гарвыканкамам 14 студзеня сустрэчы намесніка старшыні выканкама Р. А. Патапавай і загадчыка аддзела па прыватызацыі і раз'ядзяўленню дзяржаўнай маёмасці У. П. Чабатаровіча з карэспандэнтамі газет, што выдаюцца ў горадзе.

Каб папярэдзіць магчымыя пытанні, Р. Патапава адразу сказала, што першы конкурс праводзіцца адносна позна, бо на месцах не было зацікаўленасці ў ім, таму што толькі трыццаць працэнтаў сродкаў, атрыманых ад прыватызацыі, накіроўваліся ў мясцовы бюджэт, а з 1 студзеня згодна заканадаўству ўсе сто працэнтаў пойдуць у яго. Акрамя таго, да апошняга часу была нераз'бярыха ў пытаннях прыватызацыі: спачатку штосьці дазвалялася, затым забаранялася, а потым наадварот. Яна таксама адзначыла, што галоўнай мэтай конкурсу з'яўляецца захаванне ў горадзе сферы паслуг, якая імкліва разбураецца, і работнікаў. У той жа час на 50—60 працэнтаў выкарыстоўваюцца па прызначэнню памяшканні, адведзеныя пад цырульні і фотамайстэрні. Калі б знайшоўся сапраўдны гаспадар, то мог бы паставіць на свабодных плошчах швейныя машыны ці адчыніць гандлёвую крамку, ці штосьці іншае. У. Чабатаровіч падкрэсліў, што ў выпадку, калі які-небудзь аб'ект ня будзе прададзены на конкурсе, то ён будзе выстаўлены на аукцыён.

Потым журналісты атрымалі адказы на зададзеныя пытанні. Чытачам прапануюцца найбольш цікавыя з іх.

З 9-ці аб'ектаў, выстаўленых на конкурс, толькі дзве цырульні з'яўляюцца стратнымі.

Конкурс — гэта продаж з умовамі: захаванне профіля прыватызуемага прадпрыемства і рабочых месцаў. Набытыя праз аукцыён памяшканні ўладальнік можа выкарыстоўваць па ўласнаму жаданню, калі не пастаўлена ніякіх умоў, пра якія пакуль кажацца, бо не праведзены конкурс.

Захаванне профіля для фотамайстэрняў — 3 гады, для цырульні — 10 гадоў.

Уладальнік можа ствараць у памяшканнях набытых аб'ектаў як новыя вытворчасці, так і новыя віды паслуг, але з захаваннем асноўнага профілю. Ён можа быць зменены толькі з дазволу мясцовых улад, калі будуць прадстаўлены важкія падставы з'яўлення гэтага. Калі ж новы гаспадар зменіць профіль бяз іх ведама, то страціць права на валоданне аб'ектам.

Журналістам таксама паведамілі, што «Гарадзкой праграмай прыватызацыі на 1994 год» прадугледжана прыватызацыя іншых аб'ектаў бытавога абслугоўвання, харчовай крамы па вуліцы Суворова. Заяўкі на ўдзел у ёй пададзены таксама універсаму, арэндным прадпрыемствам «Ясень» (былы «Мэблягандаль»), крамай «Селена», што на Цэнтральным торжышчы.

Пра вынікі конкурсу чытайце ў наступным нумары газеты.

А. ДУК.

Вось такое кіно...

Напачатку 1994 года споўнілася 40 гадоў з дня існавання ў Горадні кінатэатра імя А. С. Пушкіна, аднаго з самых старых у горадзе. Яго юбілей ніхто не адзначаў, нават самі супрацоўнікі. Праўда, дзякуючы таму, што ўжо сыпалася столь, зроблі капітальны рамонт, устанавілі больш сучасную кінаапаратуру. Толькі вось наведвальнікаў ад гэтага не прыбавляецца.

Як і раней, у кінатэатры працягваюць паказваць кінафільмы, якія ўжо абыйшлі ўсе гарадзенскія кіназалы. Прыбытку амаль ніякага, а рахункі за ацяпленне, сьвятало і ваду вырасьлі да некалькіх мільёнаў.

Калектыў занепакоены: заробак малы, адбыліся скарачэнні, але гэта не змяняе становішча. Аклад за апошні месяц галоўнага адміністратара (пасада дырэктара скасавана) склаў шэсцьдзесят тысяч рублёў.

Кіраўніцтва вытворчага аб'яднання «Кінавідэапракат», якому належыць кінатэатр, як быццам і не заўважае гэтай праблемы. Таму што на прапанову супрацоўнікаў кінатэатра здаць яго рабочаму калектыўу ў арэнду, адказала — «не положено», спаслаўшыся на пастанову Саўміна БССР ад 31 чэрвеня 1991 года № 217, згодна якой кінавідэапракатныя прадпрыемствы быццам нельга здаваць у арэнду. Праўда, кінатэатр «Летні» у Горадні ўжо колькі месяцаў арэндуе камэрцыйныя структуры, ладзяць там танцы і зарабляюць грошы. Цікава яшчэ й тое, што ў сталіцы РБ Менску на арэндзе

ўжо адзінаццаць кінатэатраў і, дзякуючы сваёй гаспадарчай самастойнасці, ня толькі прапануюць глядачам самыя апошнія кінафільмы, якія раней з'яўляюцца ў іх, чым у Маскве, а й забяспечваюць сваіх работнікаў неблагім заробкам. У Горадні, на жаль, такое немагчыма. Кіношныя бюракраты ў нас нечага чакаюць, а людзі, якія паказваюць кіно... Хаця ж не. Калектыў кінатэатра імя Пушкіна з'яўняўся ў гаспадарчым суд вобласці з іскавай заявай да ВА «Кінавідэапракат». Праўда, і гэта было марна, бо заявы ў іх нават не прынялі, матывуючы гэта тым, што калектыў не з'яўляецца юрыдычнай асобай і ў гаспадарчым судзе такія справы не разглядаюцца.

Цяжка сказаць, што будзе далей, толькі ў прыгожым, утульным кінатэатры так і працягваюць паказваць стужкі, якія ўжо пабывалі на іншых кінастаноўках горада, прыбытак ад кіно тут самы малы, адрамантаваны будынак амаль пустуе і працуе толькі ў адну змену.

Праўда, супрацоўнікі кінатэатра (невялічкі калектыў) усё яшчэ мараць, што калі-небудзь стануць яго гаспадарамі, самі будуць заказваць і дастаўляць самыя новыя фільмы для гарадзенцаў, праводзіць творчыя вечары з вядомымі кінаартыстамі, пісьменнікамі, журналістамі. У іх шмат розных планаў, толькі ці магчыма гэта ў Горадні. Хто яго ведае, можа, у Народным судзе раз'бяруцца.

М. К.

«Красьці можна ў суседа, а не ў калгасе, таму я—за калгасы»

Інтэрв'ю, якое вам прапануецца, можа падацца на першы погляд трохі незвычайным. І найперш таму, што зроблена яно не з вядомым палітычным дзеячом, артыстам, навукоўцам, спартсменам, а з простым калгаснікам. У якога, дарэчы, ніхто і ніколі ні аб чым не пытаўся, праўда і сам ён, калгаснік, не стараўся з кім-небудзь шчыраваць аб сваім жыцці.

Усе цяпер ганьбюць жыццё калгаснае: маўляў, і пляцкі мала, і чырвоныя памешчыкі самадурства чыняць, і дзяржава селяніну не дапамагае. Але я сустраў чалавека, які задаволены калгасным ладам. Генадзь згадзіўся паразмаўляць, напярэйшы не называць у друку ягонае прозьвішча й месца працы.

— Генадзь, як даўно Вы ўжо ў калгасе?

— Працую на ферме кармачом ужо дзесяць год. Кабета мая столькі ж у брыгаду ходзіць.

— Кажуць, у калгасе цяпер дрэнна. Засталіся адны пнісіянеры, эканоміка канеа, грошай няма. Вам таксама ў калгасе кепска?

— Не. Праца падабаецца, жыць у калгасе можна. Ды й конь у руках. Пакарміў цялятцаў — і вольны. На калым можна пад'ехаць.

— А заробак! Колькі вы атрымалі ў апошні месяц?

— Трыццаць восем тысячачу.

— Хіба ж гэта ня здэскі? Сярэдні заробак у краіне значна вышэйшы, рабочыя на заводах больш атрымліваюць, а вас, калгаснікі, дзяржава грабіць.

— О, яшчэ невядома, хто каго грабіць. Я сам бяру тое, што ў мяне адбірае дзяржава. Мне штодзень выдаюць на складзе для цялятцаў пятнаццаць мяхоў мукі. І я кожны дзень бяру адзін мех сабе. Натуральная аплата, так скажам, ініцыятыва знізу. За месяц я прывожу дахаты трыццаць мяхоў мукі, гэта каштуе 150 тысячачу. Так што я маю пэўную аплату і ніякіх прэтэнзій да нізкага заробку не прадаўляю. Наадварот, дзякую роднаму калгасу за магчымасць трымаць пцёра сьвіней. Нядаўна закалоў кабана, мяса прадаў на рынку, атрымаў больш мільёна.

— А хіба ж можна красьці?

— Я ніколі нікога ня краў. Красьці можна ў суседа, а не ў калгасе. Я проста бяру тое, што мне належыць, а мне не даюць. Яшчэ бацька вучыў: мудрасць — гэта ўменьне ўзяць тое, што табе не даюць.

— Генадзь, Вы бераце толькі мукі?

— Не, ня толькі. Непадалёку расла калгасная бульба. Бывала, заставалася разгораная на ноч. Дык мы з дзецьмі, а ў мяне двое сыноў, школьнікі, як сьцягнем заўсёды пойдзем і па клунку прынясем. Цэлы капец нанасілі, больш

тоны будзе. У жніўні дзеці на зернаток хадзілі ў начную збожжа торбачкамі нацягалі, дванаццаць мяхоў, ёсць чым курэй карміць. Кукуруза побач была, каровам пачаткі насіў. Буракоў са сваёй дзялі навазіў колькі мне трэба, а лішкі ў калгас здаў, будзе чым дзье каровы карміць, ак ацеляцца. А пра салому маўчу — прывёз і ячмені, і азімаі. Проста паехаў да стога і набраў.

— Некалі жыў такі Ленін, што сьвята-роў крыўчаў чым паліць расстрэльваць. Дык ён вучыў: «Грабце награвленае». Вы, пэўна, па-ленінскі жыцце!

— Я ніколі нікога ня грабіў. Я проста не даю дзяржаве, каб яна мяне грабіла.

— А калі зловяць, пасадыць, то што тады?

— Калі з розумам браць, то ня зловяць. Ды й хто цяпер пільнуе калгаснае дабро. Вунь нават на фермах вартаўнікоў няма. А пасадыць не пасадыць, штраф дадуць. Во суседа старшыня злавіў — мех камбікорму дахаты вёз, дык штраф дваццаць тысячачу далі, і ўсё бяды. Хай даюць штрафы.

— Генадзь, значыцца, Вы—за калгасны лад!

— Канешне. Хай будуць калгасы. Людзі адвыклі самастойна працаваць. А ў калгасе, калі ёсць галава на плячах, і сіла ў руках, жыць можна багата й весела.

— А калі ўсё ж калгасы разваляцца, што тады будзеце рабіць?

— Цяжка будзе. Але як-небудзь пражывем. Калі калгасы разгоняць, то цэны на прадукты ў сотні разоў падымуцца. Галодныя гараджане за пуд мяса машыну аддаваць будуць. Вайна пачнецца: галодныя на сытых пойдучы. Ня дай Бог калгасы разгоняць.

— А ўсё ж ці хацелі б Вы стаць фэрмэрам?

— Тут — не. Вось у Амэрыцы — калі ласка. Там кожны сам сабе гаспадар. А тут падаткамі цябе задушаць. Што я, дурны, каб самахоць яро на шыю вешаць!

Гутарыў Б. МОГАЛЬ.

Галоўнае — мець мэту

Калі трапіў на тэрыторыю вытворча-камэрцыйнай фірмы «Шэрла», то першае, што заўважыў, — гэта будык вартаўніка. Менавіта ў ёй і даюцца кароткія парады супрацоўнікам фірмы. Юры Лысеня — камэрцыйны дырэктар, з падначаленымі вядзе сябе стрымана. Яго распараджэнні канкрэтныя й кароткія. Яму сёння яшчэ вырашаць шмат пытанняў. Таму ён тут доўга не затрымліваецца, едзе ў банк: трэба разабрацца з крэдытам, прагледзець усе паступленні. Бухгалтара «Шэрла» пакуль што ня мае і ўсю бухгалтэрыю па сумяшчальніцтву ўзяў на сябе Юры.

Мець сваю справу Юры Лысеня наважыўся даўно, бо заўжды аддаваў прэарытэт прыватнаму, а не агульнаму. Час, як кажа Юры, самы райскі для выяўлення асобы, і скарыстаць яго ой як трэба. Яго не палохаюць высокія падаткі, касмічныя кошты на сыравіну. Галоўнае — выпрацаваць сваю лінію ў бізнэсе. Юры ня кінуўся, як іншыя, ў лёгкае і прыбытковое камэрцыю. Яго канёк — гэта вытворчасць. Зараз фірма «Шэрла» мае пакуль што толькі адно МП, якое вырабляе мэблю. І не якія-небудзь там табурэткі ці сталы, а цэлыя гарнітуры. І ў вытворчасці мэблі перавага аддаецца сапраўднаму дрэву, а не нейкай дэспэ. Праўда, крыху непакояць аб'ёмы вытворчасці, бо за тыдзень брыгада спецыялістаў вырабляе ўсяго адзін гарнітур. Каб жа пачуваць сябе годна, неабходна выходзіць на аб'ёмы адзін гарнітур за дзень. Але й тут ня варта ўзьнімаць панікі, бо галоўнае — якасць. Трэба прывучыць сваіх хлопцаў якасна й аддана працаваць, бо дзяржаўна-планавая эканоміка развучыла

людзей самастойна думаць і адказна ставіцца да свайго занятку. Калі гэта ўдасца пераадолець, лічыць Юры, то тады й можна дбаць пра пашырэнне, пра новае абсталяванне і многае іншае.

Ёсць у дырэктара фірмы «Шэрла» і свае пэрспектыўныя планы. Найперш — запустыць у справу свой тартак, што дасць магчымасць аказваць разнастайныя паслугі насельніцтву. Вунь колькі людзей зараз будзеца. І кожнаму трэба дошкі, лагі, брус. Калі тартак запрацуе на поўную магутнасць, можна будзе падумаць і пра сваё канструктарскае бюро. Хочацца Юры тут у Горадні з цягам часу адкрыць свай кабінэт па праектаваньню індыўідуальных катэджаў, лецішчаў і проста дамоў. Наш трывожны і складаны час хутка пройдзе, і грамадзяне пачаюць з цягам часу мець сваё індыўідуальнае жытло, каб ніхто не перашкаджаў, каб пасяля рамонту ў гаспадара не балела галава, што яго хто-небудзь залье зверху. «Гэты час не за гарамі, — разважае Юры. — Ён ужо стуквецца ў душы людзей, заве нас да сябе. Мяне час прызваў, і я яму ўдзячны, што магу быць на вышыні. Такое абавязкова адбудзецца з кожным. Шкада толькі, што ўсе ўспрымаюць гэтую неабходнасць найначай, як выбрыкі ЦРУ на тэрыторыі былога СССР».

Адыходзячы з тэрыторыі вытворча-камэрцыйнай фірмы «Шэрла», яшчэ раз акідаваю яе позіракам: дошкі, брус, метал складзены ў адмысловы штабелі і накрыты тольлю. Усё тут да ладу, усё на месцы. На сэрцы робіцца лягчэй, бо ёсць сярод нас такія няўрымслівыя людзі, як Юры Лысеня, — мае сучаснікі, мае аднагодкі.

Г. АСТРОЎСКІ.

СУМЕЖЖА

Весткі з Летувы

ЯШЧЭ ДВА МЕСЯЦЫ— БЯЗ ВІЗАУ

Згодна рашэнню ўрада Летувы на два месяцы — да 1 сакавіка — адтэрмінавана ўвядзенне візавага рэжыму для грамадзян, што прыязджаюць у Летува з Беларусі.

Дарэчы, грамадзяне Беларусі змогуць прыехаць у суседнюю краіну ня толькі па замежным пашпартам, але й па пашпарту ўнутрыдзяржаўнага карыстання ў выпадку, калі іх візыт у Летува выкліканы неабходнасцю лекавання ў шпітальных гэтай краіны ці звязаны з курортна-санаторным адпачынкам.

ЯК ВЕЗЬЛІ, ТАК І БУДЗЕМ ВЕЗЬЦІ

3 першага кварталу 1994 года парадак вывазу гандлёвых тавараў з Летувы ў Расею не змяніўся.

Да 1 красавіка на мытных ня будуць патрабаваць сертыфіката якасці ці пасведчанні, што гатунак тавару не зьяўляецца шкодным.

Службы стандартызацыі Летувы паведамілі, што з другога кварталу будуць дзейнічаць пэўныя абмежаванні. Значна панізіцца колькасць тавараў, што вязуцца да Летувы з Расеі, для праверкі патрабавецца заява-дэкларацыя вытворцы.

Дарэчы, у сьпісе на абмежаваньне няма пакуль што прадуктаў харчавання, парфуму, касметыкі, тытуню.

ВЫСТАВА ПРАЗ 80 ГОД

У жніўні 1994 года споўніцца роўна 80 год з таго часу, як, у горадзе Мальмэ (Швэцыя) была зарганізавана вялікая выстава аграрнікаў Балтыйскіх дзяржаў. У знак пашаны гасцінныя гаспадары рыхтуюць новую выставу гэтых жа краін. Акрамя выставы, плануецца правядзеньне мноства спартыўных і культурных мэрапрыемстваў. Таксама будуць праводзіцца сэмiнары па формах гаспадарання на прыватных і акцыянерных фэрмах.

Мэта юбілейнай выставы — аб'яднаць дзевяць краін балтыйскага рэгіёну для стварэння вольнай эканамічнай зоны.

ЛІСТ ПРЭЗІДЭНТА ЛЕТУВЫ ГЭНЭРАЛЬНАМУ САКРАТАРУ НАТА

Прэзідэнт Летувы Альгірдас Бразаўскас накіраваў ліст гэнэральнаму сакратару НАТА Манфрэду Вэрнэру, у якім, прымаючы да ўвагі рэзалюцыю Сойма Летувы ад 23 сьнежня 1993 года, Альгірдас Бразаўскас просіць прыняць сваю краіну ў Арганізацыю Паўночна-атлантычнага блёку.

У лісьце ёсць таксама й камэнтар да выказанага жадання. Свае захады афіцыйная Летува тлумачыць не жаданьнем пагражаць суседнім дзяржавам, а, наадварот, клопатам за ўмацаваньне бяспекі і стабільнасьці ва ўсім рэгіёне Балтыйскага мора.

Па матэрыялах летувіскіх газэт.

Навіны з Беласточчыны

У мінулым месяцы Беласточчыну наведвала беларуская дэлегацыя на чале з паслом Беларусі ў Польшчы Ў. Сянько. Падчас візыта С. Пруцісу, ваяводзе Беластоцкаму, было перададзена прашьне з намерам адчыніць у Беластоку консульства Рэспублікі Беларусь, а таксама стварыць Цэнтр Беларускай культуры ў Гайнаўцы.

Госьці з Беларусі мелі сустрэчу з рэдактарам беларускай газэты «Ніва» Яўгенам Мірановічам, наведлі беларускі музэй і агульнаадукацыйны ліцэй з беларускай мовай навучаньня ў Гайнаўцы. Дарэчы, праэкт Цэнтра Беларускай культуры быў задуманы яшчэ ў 1990 годзе ў Беластоку, а не ў Гайнаўцы, Беларускай Дэмакратычным Саюзам і, паводле задумак, павінен быў утрымоўвацца на дзяржаўным бюджэце. Акрамя гэтага, планавалася мець яго філіі ў Бельску Падляскім, Гайнаўцы, Сямьятыхах і Сакольніцы.

Падчас паседжаньня міжнароднай беларуска-польскай камісіі, якая займаецца праблемамі асвойваньня прыгранічных тэрыторый, была агаворана праблема выкарыстаньня ў гаспадарчых мэтах Аўгустоўскага канала, а таксама Аўгустоўска-Гарадзенскай пушчы. Акрамя гэтага, былі разгледжаны пытаньні, што датычаць узаемаага супрацоўніцтва паміж Беластокам і Горадняй і Бельскам Падляскім і Берасьцем.

Управа Беларускага выбарчага камітэту ў Польшчы падлічыла выдаткі, затрачаныя падчас апошніх выбараў. Акрамя неаплачанай працы зацікаўленых у выніках выбараў людзей, а таксама коштаў, якія ўзялі на сябе самі кандыдаты, сума склала каля

дзевяці мільёнаў злотых.

Як ужо раней паведамлялася ў прэсе, падобна, што з пачаткам 1994 года будзе зачынены аддзел радыё «Свабода» у Новым Ёрку. Гэта вынікае з таго, што кангрэс ЗША значна абмежаваў фінансавыя падступленьні на гэтыя мэты. Падобны лёс чакае і іншыя аддзелы. Як паведаміла газэта «New York Times», за далейшае ўтрыманьне гэтых аддзелаў выступілі прэзідэнты Чэхіі, Польшчы, Грузіі, Казахстану, прадстаўнікі ўрадаў Украіны, Расеі, лідэры палітычнай апазыцыі з Беларусі, Румыніі й Балгарыі.

Дагэтуль працягваецца пошук найкаштоўнейшай беларускай рэліквіі — крыжа Сьвятой Еўфрасіныі Полацкай з XII ст. Як паведаміў амэрыканскі часопіс «The Tablet» міністр замежных спраў Беларусі П. Краўчанка зьявіўся да інтэрполу з просьбай дапамагчы адшукаць месца, дзе можа знаходзіцца гэты скарб. Найбольш праўдзівая вэрсія, што рэліквія была вывезена з Беларусі незадоўга перад адступленьнем нямецкіх войскаў у 1944 годзе. І найхутэй, што знаходзіцца ў прыватнай калекцыі на амэрыканскім кантыненте.

Беларуская эміграцыя ў ЗША ўзбагацілася яшчэ адной новай газэтай — «Belarusian Digest». Яе выдаўцом і рэдактарам стаў Мікола Прускі з Форэст Хіл. У першым лістападаўскім нумары ў асноўным зьмешчаны перадарукі з беларускай і амэрыканскай прэсы.

Па матэрыялах беларускага друку ў Польшчы падрыхтаваў М. КАРНЕВІЧ.

Прыгоды культурнага цэнтру беларусаў

Слова «прыгоды» у назве, можа, залішне вясёлае, бо сама гісторыя стварэння культурнага цэнтру з рэзюмэ сумных.

У 1992 годзе суполка беларусаў у Салечніках (Шальчынінкай) вырашыла стварыць свой культурны цэнтр.

Перад вачыма быў прыклад тых жа летувісаў, што ў лічаныя месяцы збудавалі для суайчыньнікаў касцёл у Воранаўскім раёне, добраўпарадкавалі школы, узводзяць гмах для культурных патрэбаў летувісаў у Астравецкім раёне. Выдаткавалі на гэтыя мэты летувісы Польшчы 145 мільёнаў (нашы «зайчыкі» у шмат разоў таньней летувіскіх грошай).

Нашу ідэю ўлады адразу падтрымалі, выдзялілі два невялікія памяшканьні ў раённым Доме культуры, якія раней выкарыстоўваліся пад склад і патрабавалі значнага рамонту, але іх месцазнаходжаньне вырашала адразу шмат праблем. Спачатку меркавалася абыйсьціся без інвестыцыі з Беларусі: мясцовая летувіская фірма прапанавала дапамагчы ім набыць у РБ 20 тон сухога малака, а яны ў якасьці падзякі зробіць рамонт альбо выдзяляць на гэта неабходныя сродкі. Як жыхары памежжа мы ведалі, што гэты тавар вывозіцца з Беларусі сотнямі тон легальна й нелегальна, і ахвотна пагадзіліся. З дамовай на руках я накіраваўся ў Менск. Раз, другі, трэці, пяты, дзесяты, урэшце збіўся з ліку. Карацей, недзе ў сакавіку 93 года трапіў я ў Гарадзенскі аблвыканкам да Д. Арцымені з паперамі на гэтае праклятае малако. Паперы ён прыняў, а сказаў прыкладна наступнае: «Усялякая камэрцыя — гэта нейкае

махлярства. Лепш выдзелю я вам сродкі на рамонт, пасьля дададзім на абсталяваньне і пачатак дзейнасьці. А рамонт зробіць вашы суседзі — Воранаўскі райвыканкам. Едзь з Богам дадому». Прыехаў, абрадаваў суполку: выдзелена два мільёны. Сталі чакаць. Месяц, другі, трэці... Высьвятлілі: з тых людзей, што павінны былі пералічыць сродкі, адзін звольніўся, другі пайшоў у адпачынак, пасьля загінуў (спакой яго праху) Д. Арцыменя, потым сродкі трапілі не па прызначэньню, пасьля... Урэшце ў лістападзе зьявіліся будаўнікі, распачалі рамонт (ён цягнецца й сёньня) і растлумачылі: тое, што ў красавіку вымаралася двума мільёнамі, сёньня каштуе ў дзесьці разоў больш. Воранаўская будаўнічая ўправа зьявілася з гэтай нагоды ў аблвыканкам, і ўсё пачалося спачатку.

Былі ўжо сотні тэлефонных перамоў, дзсяткі «візытаў» у Менск і Горадню. Асабліва крыўдна стала, калі мы падраховалі час і выдаткі на «візыты» і тэлефонныя перамовы, атрымалася: гэтых сродкаў нам амаль хапіла б на просьценькі рамонт. А зараз і рамонт няскончаны, і сродкаў няма.

Знаёмы габрэі, даведаўшыся пра нашы прыгоды, сказаў жартоўна: «Навошта вам культурны цэнтр, стварайце синагогу, будзе намнога лягчэй».

Яно так, толькі мы вось беларусы, а не габрэі.

П. МАЛАФЕЙ,
загадчык беларускім культурным
цэнтрам.

За мяжу выехаць лягчэй

Новы памежны пераход «Пясчатка-Палаўцы» пачаў дзейнічаць з 6 сьнежня мінулага года ў Камянецкім раёне Берасьцейскай вобласьці.

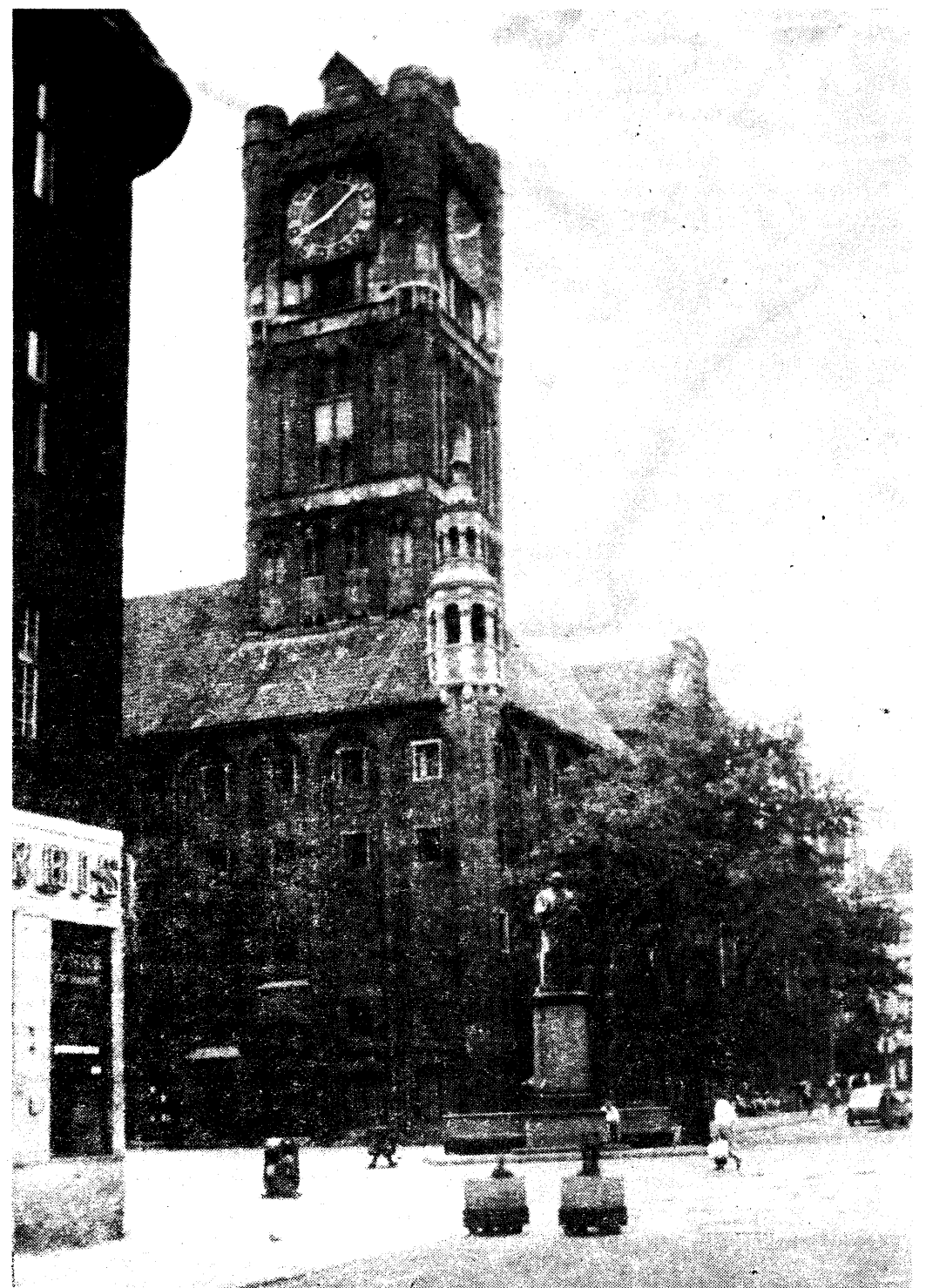
Мяркуюцца, што мытны пост тут будзе працаваць кругласутачна.

Рашэньне аб адкрыцьці новага прапуськога пункта праз беларуска-польскую мяжу «Пясчатка-Палаўцы»

прынялі яшчэ ў чэрвені 1993 года першы намесьнік Старшыні Саўміна Беларусі М. Мясыніковіч і віцэ-прэм'ер Польшчы Х. Гарышэўскі падчас візыту беларускай дэлегацыі ў Варшаву.

У бліжэйшы час будзе адкрыты таксама памежны пераход «Дамачава», што ў Берасьцейскім раёне.

Пётр ЖЭБРАК.

Помнік Капэрніку ў Торуні.

Фатаграфаваньне Б. МЕШЧАРАКОВ.

21—27 студзеня 1994 г.

6

ГІСТОРЫЯ І СУЧАСНАСЬЦЬ

Юсуф Мірза КРЫНІЦКІ

Беларускія татары

У эпоху Сасаў

Дакументы эпохі Сасаў сведчаць, што каралі гэтай дынастыі ня толькі не прыцкалі татар, але нават крыху пашырылі іх правы.

У Эўропе ў гэты час узнікае мода на ўсходнія атрады. У 1730 годзе ў час вайсковага агляду пад Мюленбергам кароль Аўгуст II некаторы свае падраздзяленьні апрануў у ўніформу янычараў. Татарскі палкі таксама атрымалі мундзіры ўсходняга стылю, потым іх стылізаваныя галаўныя ўборы перайшлі ў форму ўланаў царскай арміі.

Апынуўшыся ў чужым, а часта й варожым асяродку, татары захавалі сваю рэлігійную адасобленасць. Найбольш важную ролю тады адыграла абшчына — джэмаат. Яе цэнтрам была мячэць. На рэгулярных сходках, якія ўзначальвалі харунжыя ці імамы, абмяркоўваліся справы абшчыны, а іншы раз і пытанні, якія датычыліся ўсяго татарскага насельніцтва на гэтых землях. З другой паловы XVIII стагоддзя імамы сталі прымаць у татар, прысягу на вернасць Рэчы Паспалітай. Становішча ў імама было аднолькавым з іншымі татарамі-шляхцічамі. Яны абавязаны былі несці вайсковую службу. Вайсковыя святары — мусульмане, аплачаныя дзяржавай, з'явіліся ў татарскіх палках у эпоху Сасаў. Імамы карысталіся сярод мусульман усеагульнай павагай і даверам.

У час праўлення Станіслава Аўгуста (1764-1794) у сувязі з фінансавымі рэформамі, маёмасць татараў аказалася пад пагрозай. Прыдворны скарбнік Антоній Тызенгаўз пачаў ліквідацыю татарскіх маёнткаў. Татарам, якія служылі ў войску Рэчы Паспалітай, іх жонкі паведамлялі: «адны вёскі забіраюць, з хат выганяюць, на іншых кантрыбуцыю накладваюць». Калі ў Беларусі й Летуве з'явілася войска канфэдэратаў, татары сустрэлі іх як ратаўнікоў. Шмат з іх далучыліся да паўстання, сярод іх быў палкоўнік Якуб Азулевіч. Да сярэдзіны траўня гарадзенская шляхта ўзялася на паўстанне. Месцам збору канфэдэратаў прызначылі Сакілку. Гарадок гэты ахоўваўся палком Азулевіча. 4 лістапада 1794 года разам з іншымі татарскімі атрадамі абаранялі Варшаву. Невядомы паўстанец-татарын запісаў ў сваім малітоўніку, што там загінула шмат мусульман. Абаронцаў Варшавы, якія загінулі ў бітве з арміяй Суварова, пахавалі ўсіх разам, ня робячы розніцы ў веравызнанні, паблізу з касцёлам над Камяноўскім возерам.

У складзе

Расейскай імперыі

Пасля падзелу Рэчы Паспалітай большасць татараў апынулася ў межах Расейскай імперыі. Царскі ўрад жадаў мець ў мусульманых ня ворагаў, а саюзнікаў, пацвердзіў ім усе ранейшыя прывілеі. Ужо ў 1794 годзе Екацярына загадала гэнэрал-губэрнатару Мікалаю Рэпніну паклапаціцца аб схіленні гэтай этнічнай групы на карысць Расей. Рэпнін, прыняўшы прысягу на вернасць ад прадстаўнікоў татарскіх абшчын, запэўніў іх у царскай міласці. Пацверджанне ўсіх сваіх правілаў і прывілей татары атрымалі ад Паўла I, і ад Аляксандра I.

Быў створаны татарскі полк. Ён атрымаў мундзіры нябесна-блакітнага колеру з чырвоным, з жоўта-белымі ўпрыгожваннямі для радавых, залатымі і срэбранымі — для афіцэраў. Полк гэты браў удзел у вайне з Фрэнцыяй, вызначыўся ў баях пад

Цурыхам і Кірхдорфам.

Як і ў часы польскіх каралёў, найлепшыя перспэктывы адкрываліся для татараў у войску. Ужо ў пачатку XIX стагоддзя з'явіўся першы расейскі гэнэрал татарскага паходжання Юсуф Улан. На працягу XIX стагоддзя ў войску служылі прынамсі некалькі дзесяткаў гэнэралаў і палкоўнікаў, якія, паходзілі ад мясцовых татараў. Афіцэраў ніжэйшага рангу можна налічыць некалькі соцень. Улічваючы, што мясцовыя мусульмане складалі надта нешматкоўкасную этнічную групу, колькасць гэтай ўражвае. Перад першай сусветнай вайной у Расейскай імперыі было каля 20 гэнэралаў з мясцовых татараў.

У Расейскай імперыі існавала тры колы муфціяў, якія займаліся прававымі пытаннямі, якія датычыліся мусульман. Муфціі прызначаліся асабіста царом па рэкамендацыі міністра ўнутраных спраў.

У 1905 годзе адбыўся Першы ўсеагульны мусульманскі зезд у Ніжнім Ноўгарадзе, на якім быў створаны Ўсерасейскі Мусульманскі Саюз, які паставіў мэтай барацьбу за палітычныя і культурныя правы для мусульманскіх народаў, якія населялі дзяржаву.

У 1906 годзе на Другім зьездзе, тэрыторыі, населеныя мусульманамі, падзялілі на 16 раёнаў. Беларускія мусульмане былі ўключаны ў «літоўскі раён» з цэнтрам у Менску.

У 1907 годзе ў Пецярбурзе быў заснаваны Гурток Акадэмікаў мусульман польскіх з мэтай адраджэння культуры і звычаў мусульман на землях ранейшай Рэчы Паспалітай. Адным з стваральнікаў яго быў Ляон Найман Мірза Крычынскі, даследчык гісторыі татараў. У год рэвалюцыі выйшла ў Петраградзе выдадзеная ім кніга «Бібліяграфічны матэрыял да гісторыі татараў Польшчы, Летувы, Беларусі і Украіны».

Каларытнай асобай быў таксама Якуб Мурза Бугацкі. У маладосці ён служыў у польскай і расейскай войску, пасля падзення Рэчы Паспалітай эміграваў у Турцыю, ажыццявіў паломніцтва ў святыя месцы іслама. Вярнуўшыся на Палессе, заняўся грамадзкай і гістарычнай дзейнасцю. Памёр ва ўзросце 90 гадоў. Яго сын — Сялім Бугацкі — пераклаў Каран на польскую мову, пераклад дапоўніў і ўдасканаліў сын Сяліма — Ян Тарак Бугацкі, і ў 1858 годзе Каран быў выдадзены ў Варшаве.

Пасля рэвалюцыі

Пасля рэвалюцыі татары прымалі ўдзел у барацьбе за незалежнасць Польшчы. У лютым 1920 года быў створаны татарскі полк ўланаў імя Мустафы Ахматавіча, у яго ўвайшлі таксама афіцэры-каўказцы. У бітвах пад Кіевам амаль увесь полк загінуў.

Стварэнне незалежнай Рэчы Паспалітай абарвала і без таго слабую сувязь з крымскім муфціятам. У 1923 годзе варшаўскія мусульмане заснавалі Мусульманскі Саюз Сталіна горада Варшавы. У 1925 годзе ў Вільні на Усепольскім зьездзе мусульман была абвешчана незалежнасць ад крымскага муфція і прынята аўтакэфалія мусульманскага веравызнання на тэрыторыі Рэчы Паспалітай. Першым муфціям польскіх мусульман стаў Якуб Шынкевіч, доктар арыенталістыкі, які за 14 гадоў шмат чаго зрабіў для адраджэння татарскай культуры. Муфціят знаходзіўся ў Вільні, яму падпарадкоўвалася 19 абшчын.

У 1926 годзе адбыўся зезд мусульманскай інтэлігенцыі ў Вільні, на якім быў створаны культурна-асветніцкі Саюз польскіх татараў. У 1929 годзе ў Вільні ствараецца Татарскі Музей. У ім былі сабраны рукапісныя Караны і кнігі, дакументы, фотаздымкі войска татарскага, манеты, старыя друкаваныя кнігі пра

татараў, малюнкi і фотаздымкі мячэццяў. У 1938 годзе выйшла ў свет кніга Станіслава Крычынскага «Літоўскія татары, спроба гісторыка-этнаграфічнай манаграфіі». З'яўленне яе мела вялізнае значэнне для далейшых даследаванняў гісторыі і этнаграфіі мясцовых татараў. Найбольш каштоўная частка кнігі — раздзелы, якія прысвечаныя татарскім звычаям, абрадам, мэдыцыне, магіі і матэрыяльнай культуры.

Пасля першай сусветнай вайны і рэвалюцыі татары апынуліся ў межах трох дзяржаў — Польшчы, Летувы і Савецкай Беларусі. Палітычныя канфлікты паміж краінамі зрабілі немагчымым для гэтай этнічнай групы падтрыманне сямейных і культурных адносін. З больш чым 9000 татараў на тэрыторыі Савецкай Беларусі з іх жыло ў 20/30 гады 3777 чалавек.

Абрады і традыцыі

Нягледзячы на тое, што татары на польска-беларускіх землях на працягу ўсёй сваёй гісторыі жылі раздзірэнны, яны не былі ізаляваны адзін ад аднаго. Іх родныя дыялекты на працягу XVI стагоддзя былі здабыты, і асноўнай мовай у зносінах стала беларуская. Але, паўтаруся, ад асіміляцыі іх захаваў Іслам. Рэлігія ў іх усведамленні атаксавалася з на-роднасцю. Значнае аддаленне ад мусульманскага Усходу і няведанне арабскай мовы прывялі да таго, што вельмі часта яны ведалі толькі асноўныя запаведзі сваёй веры. Звычайна абмяжоўваліся абавязковай пятнічнай малітваю. У татарскіх мячэцях у тутэйшых краях звычайна не было мінарэты, таму муэдзін абыходзіў вуліцы, на якіх жылі татары.

Мусульманскія святыні звычайна будаваліся ў ціхіх, маляўнічых месцах і былі акружаны могілкамі — мізарам. Самы вядомы з іх знаходзіўся ў мячэці ў Лоўчыцах. Звалі яго некалі «літоўскай Мекай». На гэтых могілках пахаваны мусульманскія святы, Эўлія Кантусій. На магілу яго здыяйснялі паломніцтва з усяе Рэчы Паспалітай. Па паданню, гэта вылечвала нават цяжкахворых.

З цягам часу, калі патухлі рэлігійныя пачуцці і людзі памяркоўней сталі ставіцца да інвалідаў, шырока распаўсюджаны выпадкі, калі шляхцічы-татары наладжвалі для сваёй каталіцкай ці праваслаўнай чэлядзі хрысціянскія святы. Вядомым чалавекам у Віленскім краі быў Мустафа Якубоўскі: з'яўляючыся глыбока веруючым мусульманінам, ён вучыў катэхізісу сваіх хрысціянскіх слуг.

Абрад абразання ў беларускіх татараў амаль паўсюдна з'явіўся, але захаваўся абрад інарачэння навароджаных (сазан). Заручыны адбываюцца ў хаце бацькоў нявесты ў прысутнасці імама, двух сьведкаў і запрошаных гасцей. Перад самым

вясельлем жаніх запрашае ў сваю хату імама і сваякоў-мужчын. Пасля сумеснай малітвы яны накіроўваюцца ў дом нарочнай.

За 600 гадоў, якія татары жывуць на гэтых землях, іх пахавальныя абрады набылі некаторыя рысы, падобныя да хрысціянскіх. Да паміраючага, па патрэбе сваякоў, прыходзіць імам ці мулла. Абмыванне здзяйсняецца пры чытанні малітваў. Пасля абмывання нос і вушы нябожчыка закрываюцца ватаю, а цела загортаецца ў белае палатно — саван. Побач кладуць далавары — скруткі з малітоўнымі тэкстамі. Затым цела накрываецца сукном, звычайна зялёнага колеру. Усю ноч пры свечках чытаюць малітвы. Нябожчыка кладуць у магілу галавою на Запад, каб у Дзень Страшнага Суда ён мог, устаўшы з труны, адразу павярнуцца ў бок Меккі. Імам палівае магілу вадой і просіць тых, хто прыйшоў, адыйсці на сорок крокаў. Ён моліцца ў адзіноце і дае наказ нябожчыку. Пасля таго, як сваякі засыпалі магілу зямлёй, зверху яна закладваецца каменнямі, колькасць якіх павінна быць няцотнай. У ізгалоўі і ля ног ставяцца вялікія камяні. Пахаванне заканчваецца раздачай садагі сям'ёй нябожчыка.

Годны ўпамінання звычай пабрацімства, які ўжо цяпер не сустракаецца. Ён стварае паміж двума незвязанымі сваяцкімі адносінамі людзьмі братэрскія сувязі. Заклучалі яго, абмываючы шаблі вадой. Звычай гэты існаваў і ў Крымскім ханстве, і ў Ардзе. Пабратацца маглі мужчыны незалежна ад веравызнання ці нацыянальнасці, часта менавіта з народаў, якія ваявалі. Сустрэўшыся ў час баю, яны разыходзіліся, дапамагалі адзін другому, выратавалі з палону.

Шмат палякаў пазбеглі ў XVII стагоддзі няволі й сьмерці дзякуючы сваім набратам-татарам і наадварот.

Зынік яшчэ адзін цікавы звычай, калі ў мячэцях вешалі баявыя палкавыя сьцягі. У мячэці ў Суджынке захаваўся сьцяг палка Перадавой Варты Княства Літоўскага палкоўніка Якуба Азулевіча. Было яно зялёнага колеру з надпісамі на двух мовах — арабскай і польскай. Сьцяг гэты «загінуў» у першую сусветную вайну разам з мячэццю.

Важнае месца ў татарскім фальклёры займалі магічныя вераванні. Фантазія народа засяліла свет разнастайнымі духамі — злымі і добрымі, якія жывуць на пустэчах, могілках, пустуючых будынках цэркваў, у багнах і лясах. Могуць прымаць рысы чалавека, зьвера ці пачвары.

(Заканчэнне на 8-й стар.)

НА ЗДЫМКУ: група беларускіх сялян. Мяркуюцца, што многія з іх мелі продкаў татарскага ці татараславянскага корню.

ПОЛЬША-II
8.30. Эхо недели. 9.00. Мультифильм. 9.25. Фильм для глухих.
10.15. Приветствие. 10.18. Слово на воскресенье. 10.15. Приветствие.
10.30. Местная программа. 11.00. Развлекательная программа.
11.30. Слово с хором. 13.00. Музыкальная программа.
Фильм пр-ва США. 14.30. Развлекательная программа. 15.00. Доку-
ментальный фильм. 16.30. «Восе». Serial пр-ва США. 17.00. Панора-
ма. 17.10. Приветствие. 17.20. Программа о животных. 17.35. «Дети,
заботы и мья». Serial пр-ва США. 18.20. События недели.
18.50. Музыкальный журнал. 19.30. Телеунирн. 19.55. Познако-
мимся с Кисловским. 20.30. Станцую танец фламинго. 21.00. Мульти-
фильм. 21.10. Час откровения. 22.00. Панорама. 22.25. Показ моды.
«Одежды и сыновья». Serial пр-ва Германии. 00.25. Концерт.
01.00. Спичи. 01.30. Сладкая жизнь.

21—27 студзеня 1994 г.

8

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Беларускія татары

(Пачатак на 6-й стар.)

Выходзяць яны з сваіх укрыццяў пасяля таго, як заканчваецца апошня вячэрняя малітва. Тады ўпамінаць адно толькі іх імя становіцца небяспечным. Самыя лютыя сярод іх — д'яблы. Адрозніваюцца яны не толькі выглядам, але і імёнамі: Ібліс, Джын Фірэй, або Шайтан. Часцей усяго яны прымаюць чалавечае аблічча.

Анёлы ж ня толькі ахоўваюць людзей ад ліха, але й могуць выканаць іх просьбу.

Вялікую ролю ў захаванні культуры і рэлігіі татараў адыгралі рукапісныя кнігі. Напісаны яны на беларускай мове ў арабскай транскрыпцыі. Страціўшы сваю родную мову, татары сталі выкарыстоўваць беларускую, у тым ліку і ў пісьменнасці. На гэтых землях яны прынеслі з сабой арабскі алфавіт, у які ўвялі 6 дадатковых знакаў для лепшай перадачы гукаў сваёй новай мовы. Гэтым пісьмом яны перапісвалі рэлігійныя кнігі, пісалі лісты, складалі заветы і дамовы, надпісы на надмагільных камянях. Лічыцца, што ў XVI стагоддзі з'явіліся першыя тэксты на беларускай мове, запісаныя арабскімі літарамі.

У кожнай арабскай сям'і знаходзіліся малітоўнікі, у іх былі запісаны асноўныя малітвы на арабскай ці турэцкай мове і тлумачэнне абрадаў на беларускай.

Кітабы і малітоўнікі вельмі шанавалі, цанілі іх нароўні з золатам і срэбрам. У завяшчаннях яны называліся побач з самымі каштоўнымі прадметамі ўладальніка.

Мы ўжо ведаем, што воіны-татары былі каштоўным набуткам для войска, як польскага, так і расейскага. Але і ў мірных сваіх занятках яны былі ўмелымі майстрамі. Займаліся вырабам скур, саф'яну. Рабілі яны прыгожыя дываны ў усходнім стылі, якія ахвотна набываліся шляхтай і магнатамі. Вядома, што іх купляў сам кароль Ян III Сабескі. Цудоўнымі майстрамі былі таксама краўцы.

Прыдворным краўцом Стэфана Баторыя быў татарын Мустафа. Татарскія купцы часта ездзілі на Усход, прывозілі адтуль цудоўную конскую вупраж, зброю, раскошнае адзенне. Яны прыўнеслі ў Рэч Паспалітую любоў да ўсходніх рэчаў, і няцяжка заўважыць нават у польскім нацыянальным строі рысы, якія ўласцівыя Усходу.

У нашы дні

Як ня дзіўна, але адным з найменш вывучаных пэрыядаў у жыцці татараў на гэтых землях з'яўляецца так званы савецкі. Вядома толькі, што ў 70-я гады на Беларусі пражывала 10 031 татар, у тым ліку й тых, што прыехалі з іншых месцаў Савецкага Саюзу. У Менску — 2182 чалавекі, Менскай вобласці — 1906, Гарадзенскай — 2086, Віцебскай — 1544, Берасцейскай — 841 чалавек. Нядаўна, калі на сьвята Курбан-Байрам у мячэць, адзіную, што дзейнічае цяпер на тэрыторыі рэспублікі ў Іўі, з'яжджалася шмат татараў, было прынята рашэнне стварыць сваё таварыства. У гэтым адчувалася пасьпелая неабходнасць — забываліся звычкі, забывалася культура народу, раз'ядналася вяла да страты каранёў. І, нягледзячы на тое, што гэта было складана, удалося стварыць таварыства «Кітаб» у Горадні і «Аль-Кітаб» у Менску. Мэтай сваёй яны ставяць выдавецкую і асветніцкую дзейнасць, наладжваньне кантактаў з татарамі іншых раёнаў, з мусульманамі сьвету.

Гісторыя беларускіх татараў — ня толькі «дела давно минувших дней, предания старины глубокой», гэта жывыя людзі, якія здолелі на працягу стагоддзяў свайго жыцця на гэтай зямлі стаць у поўным сэнсе гэтага слова землякамі беларусаў, палякаў, падзяліўшы з імі ўсе выпрабаванні, якія выпалі на долю краіны, і захаваць свой непартурны твар, любоў да сваіх вытокаў — застацца татарамі.

У Гарадзенскі тэатр вяртаецца беларуская мова

Гарадзенскі вабласны драматычны тэатр болей не называецца — рускім. І гэта ня проста зьмена шыльды. На думку намесніка дырэктара тэатра П. Магзіньніка адраджаць загнаную ў кут за гады бальшавізма беларускую культуру павінны найперш самі прадстаўнікі гэтай самай культуры.

У мінулым годзе для артыстаў былі створаны курсы па вывучэнню беларускай мовы. А ўжо з гэтага года больш чым палова спектакляў будзе пастаўлена па-беларуску. 16 студзеня адбыўся першы такі спектакль. На сцэне сталі «Нору» вядомага нарвэжскага драматурга Гэрыка Ібсэна. Мова спектакля была настолькі натуральнай, што абсалютна не даводзілася думаць, быццам можа

быць інакш. Запоўненая зала ацаніла і гульні артыстаў, і, безумоўна, іх прыгожую чыстую родную мову.

Пастаноўкай займаўся менскі рэжысёр В. Баркоўскі, і вельмі сімвалічна, што пачатак быў менавіта з Г. Ібсэна. «Нора» была напісана ў 1879 годзе. Па жанру з'яўляецца сацыяльна-крытычнай драмай. Яе праблемы вельмі сугучныя тым, якія мае наша грамадства зараз.

Вельмі хацелася б спадзявацца, што цікавасць у гарадзенцаў да нашага тэатра ўзрасьце, паколькі ён па-сапраўднаму перажывае новае адраджэнне.

М. К.

НА ЗДЫМКУ: сцэна са спектакля. У ролі Нору арт. Л. Воўкава (справа). Фатаграфаванне А. УЛАДАСЕВІЧ.

Крымінальная хроніка

Тыдзень нічым асаблівым у крымінальным плане не вызначаўся. Але за сем дзён зарэгістравана аж 19 выпадкаў цялесных пашкоджанняў (з іх два з смяротным зыходам), 13 здзекаў на тэрыторыі Ленінскага раёна Горадні.

Акрамя гэтага, зроблена 5 разбойных нападаў, з якіх тры — на кватэры грамадзян, адзін — на краму і ідзін з мэтай завалодання легкавіком.

Буйны ўлоў трапіў у сеткі службы БЗ і крымінальнага вышуку ў выглядзе двух крадзяжоў дзяржаўнай маёмасці ў асабліва буйных памерах.

Вечарам 13 студзеня ў прыватным доме па вул. Падольнай у Горадні двое жанчын, дэманструючы відэаочна мужчынскія якасці і пагражаючы нажом, прымусілі «капітуляваць» 37-гадовага мужчыну з Карэлічаў, у якога адабралі 250 тысяч беларускіх рублёў.

У гэты ж час амаль па такому ж сцэнары разьвіваліся падзеі ў Лідзкім пасёлку Паўднёвым. Толькі ролі «дзеючых асоб» крыху памяняліся. Двое мужчын зайшлі ў кватэру, дзе была адна жанчына, зачынілі яе ў лазенцы й скралі відэамагнітафон «Panasonic», магнітафон «Sharp», вырабы з золата, норкавую шапку і моцныя напоі.

Здаецца, ў Горадні завёўся небяспечны дуэт дамарослых «фантамасяў», якія першы раз гучна заявілі аб сабе напярэдадні Новага года, калі ўварваліся вечарам у краму малаго прадпрыемства «Партэт» па вуліцы Горкага і, пагражаючы пісталетам, забралі 312 тысяч дзённай выручкі, а заадно не ўтрымаліся, каб не прыхапіць пару блёкаў цыгарэт «Бонд».

Прадаю тэлевізар «Фунай», 36 см, тэл. 2-34-90.

Відаць, адчуўшы смак безпакаранасці і патраціўшы здабычу, злачынцы 15 студзеня вырашылі паўтарыць вылазку. Дзейнічалі ня вельмі мудрагеліста, але рашуча: сярод белага дня, абязваўшы твары шалікамі, уварваліся ў краму малаго прадпрыемства «Вест» на вуліцы Урублеўскага, зьвязалі крамніцу, забралі імпортныя цыгарэты, 2 тысячы рублёў, норкавую шапку, тэлевізар «Электроніка» і зніклі.

Як мяркуюць супрацоўнікі крымінальнага вышуку, гэта можа здарыцца і з іншымі, калі ўладальнікі крамаў не прымуць адпаведныя меры бяспекі ў выглядзе абсталявання «кропак» ахоўнай сігналізацыі, трывожнымі кнопкамі й г. д.

Нягледзячы на шэраг удалых перадавагодніх апэрацый, у выніку якіх міліцыяй былі затрыманы некалькі аўтарэ-кціраў, разбоі на дарогах не спынены.

На праваслаўныя Каляды каля п. Фабрычнага двое злачынцаў выкінулі з уласнага аўтамабіля таксіста-прыватніка са Шчучына і завалодалі яго легкавіком.

Праз тыдзень у гэты ж самы час (18.30), ужо чацьвёра дарожных разбойнікаў запынілі жыхары Краснадарскага краю каля Скідзеля і адабралі яго «Аўдзі».

З-за адсутнасці апошнім часам адпаведнай інфармацыі многія нашы землякі пачалі лічыць, што летувісы ўжо больш не вывоззяць з Беларусі каляровыя мэталы й яды. Такое меркаваньне абвергла паведамленьне з Наваградчыны, дзе вечарам у пятніцу мясцовыя міліцыянты затрымалі прыватны легкавік, на якім жыхар Летуві вывозіў 18 мяхоў «Фузано-ну» коштам каля чатырох мільёнаў беларускіх рублёў.

Як потым высветлілася, экспартны тавар яму прадаў за 150 далараў са складу аграном мясцовага калгаса.

Г. СЫСОЙ.

Дома гуляць лягчэй

Пасля амаль месячнага перапынку хакісты менскага «Цівалі» згулялі чарговую хатнюю гульню ў рамках чэмпіянату МХЛ. У першым матчы менчукі згулялі ўнічыю з «Аўтамабілістам» (Екаце-рынбург) — 2:2, у другім упэўнена перамаглі омскі «Авангард» з лікам 5:1.

Гарадзенская вабласная Рада БНФ заклікае

У гэты складаны й цяжкі для нашай Бацькаўшчыны, Беларусі час, калі ўладныя намэнклятурныя структуры раскрадаюць і распрадаюць здабытак нашага народу, выступаюць супраць беларускай незалежнасці, мовы і культуры, усім, каму не абыхавы лёс нашай дзяржавы, трэба

у трэцім — пермскі «Молат» — 10:4.

Пасля калядных канікул аднавіўся адкрыты чэмпіянат Расеі. Гарадзенскі «Нёман», што выйшаў у другі этап спаборніцтва, ня страчвае надзеі трапіць у шасьцёрку мацнейшых, якая ў плей-офф працягне барацьбу за медалі. У хатняй гульні гарадзенцы атрымалі перамогу над «СКА-2» (Санкт-Пецярбург) з лікам 6:2.

А. Д.

«ПАГОНЯ»

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГИЯ

Заснавальнік: культурна-асветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штодзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабор, афсэты друк.
Гарадзенская вабласная ўзбудынная друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 20.1.94 г.

Зак. 284

Тыраж 3922 экз.

па цэнах, ніжэй за рыначныя, мае на продаж:

— бухгалтарскія калькулятары CITIZEN;

— тэлефоны, факсы PANASONIC;

— відэа- і аўдыёкасеты TDK;

— касавыя апараты SAM-SUNG

Аплата за безнаяўны разлік.

Тэлефон: г. Гродна 31-78-94.